



Svenska Kennelklubbens (SKK) remissyttrande på föreslagna förändringar i D8 och D9

Sporrar

SKK anser det vara djupt olyckligt om Jordbruksverket genomför föreslagen ändring i 5 kap 2§ angående rätten för veterinär att utan veterinärmedicinska skäl ta bort överflödiga sporrar på en valp.

SKK tror att ett sådant förbud kommer leda till ett ökat mörkertal där uppfödare av hänsyn till den enskilda valpens välbefinnande själv kommer att ta bort överflödiga sporrar på sina valpar. Att låta valpen behålla exempelvis löst hängande sporrar kommer leda till skador och därmed djurskyddsproblem och som ska jämföras med ett förhållandevis enkelt ingrepp att avlägsna denna typ av sporrar. Att uppmuntra en utveckling där uppfödarna istället själv tar bort sporrarna har enligt SKKs uppfattning inte en gynnsam utveckling av djurskyddet. SKK vill betona att borttagandet av sporrar inte har med exteriöra aspekter att göra utan är en ren förebyggande åtgärd.

Att sporrar istället ska tas bort på vuxna hundar, som då dessutom utsatts för en skada till följd av dessa, är rimligen ett större ingrepp än att ta bort sporrarna på unga valpar, innan hunden hunnit skadat sig.

Att det är svårt att i skadestatistik eller vetenskapliga artiklar visa på skador av kvarvarande sporrar är inte så konstigt. En del av skadorna är troligen inte av den art att de föranleder veterinärbesök, eller veterinärbesök som kommer upp i en kostnad så att de blir föremål för en försäkringsskada. Det är inte heller sannolikt att man i eventuell statistik fångar upp att det är sporrarna som gett upphov till den aktuella skadan/behandlingen.

Personalrekrytering

SKK har med stor oro sett utvecklingen inom svensk djursjukvårds personalförsörjningsproblem som uppkommit som en effekt av Jordbruksverkets tolkning av den nya behörighetslagstiftningen. SKK som hade möjlighet att medverka i den utredning som föregick nuvarande lagstiftning kan inte finna ett stöd för den mycket rigida hållning som nuvarande och föreslagna föreskrifter reglerar utifrån de diskussioner som fördes i nämnda utredning.

SKK anser att följande åtgärder behövs för att både på kort som lång sikt lösa det allt mera akuta problem som uppstått inom svensk djursjukvård och som förutom





arbetsmiljöproblem kommer leda till djurskyddsproblem då tillgängligheten till kompetent personal minskar;

- Att personal som idag sedan årtionden arbetat inom djursjukvården och som har en lång och gedigen reell kunskap men som saknar den formella behörigheten och som har förhållandevis få år kvar i aktivt yrkesliv ska erhålla en de facto legitimation som djursjukskötare
- Att de hinder för färdighetsträning som idag finns för personer i utbildning till ett arbete inom djursjukvården under behörigt överinseende måste förenklas. Detta gäller inte minst den målgrupp, som lämnats utanför behörighetslagstiftningen, djurvårdare inom djurens hälso- och sjukvård på utökad nivå "djurundersköterska". Denna personalkategori är en viktig resurs inom svensk djursjukvård för att kunna lösa befintliga och kommande bemanningsbehov samt även att djursjukvården kan genomföras på ett sätt så att vi hundägare har ekonomiskt råd att nyttja den. Idag föreligger en situation som i praktiken förhindrar att denna grupp kan färdighetsträna sig och därmed bli anställningsbara som bland annat är regeringens tydligt uttalade vilja för personer som utbildar sig inom gymnasieskolans yrkesprogram – djursjukvård
- Elever som idag utbildar sig inom gymnasieskolan för att arbeta med djursjukvård får idag kunskap inom befintligt kursprogram så att de kan arbeta med djur när de fått sin examen. Det är avgörande för deras anställningsbarhet att de kan ingå i de arbetsteam som idag finns på en normal veterinärklinik och få utföra de reella kunskaper som de fått till sig under sin utbildning. Att som nu förslås riskera att denna grupp blir arbetslös 2019 för att konstlad tidsgräns satts upp för hur länge en dispens ska gälla finner SKK djupt olyckligt och vilseledande.
- Jordbruksverket måste än mera tydligt påvisa vikten för regeringen av att utbildningen av både veterinärer som legitimerade djursjukskötare måste utökas. Vidare kan inte dessa båda personalkategorier som behövs sätts mot varandra där den ena gruppen måste minska sina utbildningsplatser för att den andra gruppen ska kunna utöka sina utbildningsplatser.